

Mikulášské farní noviny

Mikuláš je milý děda, hodné děti všude hledá. Bílé vousy, ty mu sluší, na zádech má velkou nůši. A v té nůši balíčky, pro kluky a holčičky.

Mikuláši, přijď dnes k nám, písničku ti zazpívám, přines prosím trochu dobrot, můžeš je dát třeba do bot. Dáváš dárky pro radost, pro každého máš jich dost.

Mikuláši, Mikuláši, neber sebou čerty radši, vezmi sebou anděly, ti nám něco nadělí. Čert nosí pytel a metlu, myslí si, že se ho leknu. Dělá na mě bububu a já se ho bát nebudu.

Už se chýlí další rok, zbývá jenom malý krok, dáme talíř na náš práh, bude plný, žádný strach! Čertům zvonky znějí tmou, Mikuláš jde s nadílkou.

Mikuláši, Mikuláši – proč mě dneska čerti straší?! Já nezlobím maminku – jenom někdy chvíli... a pak běžím dát jí pusku – a pak tiše bez rámusu – jdu si s tátou hrát, nebo klidně spát...

Čerte, čerte, nechoď k nám, nemysli si, já tě znám. Čerte, čerte, ty mě zlobíš, vím, že dětem uhlí nosíš. A kdyby nám anděl něco dal, ty bys nám to čerte všechno vzal.

Kdo to klepe? Bílý pán. Mikuláš dnes přišel k nám. Anděl a čert přišli s ním, zjistit, jestli nezlobím.

Kde se vzal, tu se vzal, Mikuláš pod okny stál. V ruce velkou berličku, na hlavě měl čepičku. Z bílých vousů teplý šál, takhle, děti, vypadal!

Mik, mik, Mikuláš, přišel s čertem na koláč. Čerte, čerte chlupatý, nechej pytel za vraty. Slibuju ti, slibuju, že už zlobit nebudu.

Dobrý den milí farníci

Dnešní farní noviny jsme sice pojmenovali jako „Mikulášské“, ale o sv. Mikuláši, kromě pár veršů na úvodní straně, psát nebudeme. Věnovali jsme se mu totiž obsáhleji již před rokem. Proto jsme se rozhodli věnovat jiným svatým v tomto měsíci.

Seznamte se, prosím.....

sv. Barbora – připomínka 4. prosince - životopis

Patří mezi svaté mučednice s nemalým významem, o kterých se však nedochovalo spolehlivých písemných zpráv. Žila a zemřela v Nikomédii jako panna a mučednice. Splnila se na ní Ježíšova předpověď, že *"nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina"*.
(Mt 10,36)

Člověk proti člověku pro Ježíše

O životě svaté Barbory z Nikomédie se martyrologium vyjadřuje velmi stručně a odvolává se na tradici. Podle ní byla hodně připomínána, ctěna významnými světci a zařazena mezi tzv. 14 pomocníků v nouzi. Její nejstarší znázornění bylo objeveno v kostele Santa Maria Antiqua na Palatinu v Římě a tato freska pochází asi z konce VII. století.

Žila pravděpodobně mezi II. a IV. stoletím v Nikomédii, která také bývala sídelním městem římských císařů na východě, v Bithínii (v dnešním Turecku), na jižní straně Černého moře.

Legenda ji uvádí jako krásnou dceru zamožného Dioskura, který byl velkým nepřítelem křesťanů, jejichž učení se Barbora snažila poznat. Dioskuros chtěl svou dceru ohlídat před jejich vlivem a uvěznil ji do věže, kde jí snad nemělo chybět nic, než svoboda. Při jedné z otcových cest se údajně domluvila se zedníky na udělání třetího okna, ač do jejího vězení byla naplánovaná jen dvě. Barbora chtěla, aby jí připomínaly Nejsvětější Trojici, v jejíž společnosti toužila žít. Po otcově návratu následovalo vyslyšení. Někde se uvádí, že v době otcovy nepřítomnosti přijala i svátost křtu a když se mu přiznala, že chce náležet jen Kristu, byla před jeho hněvem dočasně ukryta do země. Některé verze uvádějí, že se skrývala v jeskyni.

Podle legendárního vyprávění, zatímco otec pro ni chystal krutá muka, ona rozjímal o umučení Krista a čerpala tak sílu, aby pro něho dokázala snést všechno. Otec si v hněvu prý přizval soudce Marciana a Barboru, která se k chystaným mukám stavěla hrdinsky, dal krutě zbičovat. Barbora však myslela na Kristovo bičování a to své prý vnímala jako hlazení pavími péry. Druhého dne její nepřátele překvapilo, že rány po bičování z jejího těla zmizely. Odmítali však uznat Kristovu léčivou moc, kterou Barbora dosvědčovala a vykládali to jako znamení pohanských bohů, chtějíce od ní, aby jim za to prokázala vděčnost. Její snaha přesvědčit je o opaku v nich vyvolala jen větší zuřivost. Mezi popisovaná muka, kterými ji chtěli od víry odvrátit, je uváděno drásání železnými hřebeny, pálení boků, tlučení do hlavy, z níž jí chtěli Krista vymlátit i uřezání prsou. Posledním Marciánovým rozhodnutím bylo, že

je nutné useknout Barboře hlavu. Vlekli ji znetvořenou městem k popravišti, snad aby ostatní odradili od víry v pravého Boha. Kazila jim to však statečnost Barbory a anděl, který prý Barbořino krvácející tělo zahalil bílým oděvem. Když dorazili na místo, kata nepotřebovali, neboť otec byl rozhodnut jeho práci vykonat sám. Legenda v závěru hovoří o tom, že když svou dceru stál mečem, byl sám zabit bleskem.

Otevřeme-li knížku Anselma Grüna "Duchovní terapie a křesťanská tradice", dočteme se, že tato legenda je také vnímána jako plná symboliky, počínaje vlastním jménem hrdinky, které je vykládáno jako cizinka a chce se zde ukázat, že nepatří k tomuto světu, ale jejím pravým domovem je nebe. I ve vězení může člověk prožívat vnitřní svobodu. Její otec se marně snažil uplatnit své představy násilím. Bůh přišel do jejího srdce i přes zamčené dveře. S ním přišlo i více světla a její úzký obzor se rozšířil. Když ji otec chtěl po svém návratu kvůli víře zabít, ona našla úkryt v jeskyni, která je ve zmíněné knížce symbolem mateřské sféry jako ochrany před otcem. V knize, zradou ovčáka, se otcova moc ukazuje silnější než matky a Barbora se z otcovy vůle dostala do rukou místodržitele. Z následného mučení anděly uzdravena, byla prý nahá na cestě městem šlehána pruty, které se změnily v páví péra a čím více bičována, tím více byla jimi ozdobena. Cílem toho prý bylo ukázat, že lidská agrese nemůže duši uškodit. U této verze příběhu strávila v žaláři ještě jednu noc, během které jí anděl přinesl jako posilu na poslední cestu Tělo a Krev Páně. Tento výklad aktuálně dokazuje, že člověk, který se stává sám sebou, svobodně kráčí svou cestou. A snaží-li se hlava rodiny určit jeho životní dráhu a násilím odvrátit od Boha, nemůže zvítězit. Bůh ho chrání i skrze anděly a smrt zde znamená nový život.

Je připomínáno, že Barbora mívá na sobě zelené šaty jako symbol Boží síly, smíření i pevné naděje ve věčné milosrdenství. Má symbolizovat obnovu života, což je připomínáno tzv. "barborkami", které se dávají do vody, aby na vánoce rozkvetly. Tento pokřesťanštělý zvyk nám má připomínat, že dobře prožitý advent má vést k rozprouzení tvůrčí síly, pocházející od Boha a že pohroužením se do vlastního nitra jako Barbora, máme rozkvést životem Krista.

Císař Justinián prý přenesl ostatky sv. Barbory v VI. stol. do Konstantinopole, odkud se kolem r. 1000 dostaly do dómu sv. Marka v Benátkách a r. 1009 byly přeneseny na nedaleký ostrov Torcello, do kostela sv. Jana evangelisty. P. Fr. Ekert uvádí, že v r. 1370 nějakou část z ostatků sv. Barbory dovezl do Prahy pro svatovítský chrám i Karel IV. Nejvýznamnější gotický chrám sv. Barbory se nachází v Kutné hoře v Čechách. Se stavbou bylo započato r. 1388. Některá jeho výzdoba je z konce XV. stol. a k dokončení stavby či rekonstrukci došlo v letech 1884 až 1905. Se sousoším sv. Barbory se můžeme setkat na Karlově mostě v Praze, kde je mezi sv. Markétou a sv. Alžbětou. Originál této kopie pochází od Ferdinanda Maxmiliána a Jana Brokofových z r. 1707. Nápis je prosbou: "Modlete se za nás nyní i v hodině smrti." - Tu bychom neměli brát na lehkou váhu. Podobně v našich chrámech jsou obrazy Barbory dokladem úcty, vzdávané v naší zemi této světici.

Předsevzetí, modlitba:

"Barborkou" ve váze si budu připomínat, že mám usilovat o to, aby na mém každodenním životě rozkvétaly květy lásky, s níž Ježíš stále přichází.

Bože, Tvá síla se projevuje zvláště tehdy, když působí v tom, kdo je slabý: Tys posiloval svatou Barboru, aby statečně snášela všechno mučení; pomáhej i nám, abychom na její

přímluvu vítězně prošli všemi zkouškami, nezemřeli náhlou smrtí, ale předstoupili před Tebe smířeni, po přijetí sv. svátostí. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

sv. Lucie – památka 13.prosince – životopis

Pocházela ze Syrakus. Proti její vůli ji rodiče zaslíbili bohatému mladému pohanovi. Matka, až po svém uzdravení na přímluvu sv. Agáty, se smířila s přáním Lucie, která chtěla žít v celibátním zasvěcení Kristu. Snoubenec ale nesouhlasil. Za Diokleciánova pronásledování ji udal jako křesťanku. Byla odsouzena k násilné prostituci a protože byla od ní uchráněna zázračnou silou, byla údajně oslepena a probodnuta jí hrdlo.

Úcta k ní byla rozšířena v celé církvi již na konci 6.století, se zařazením jména do mešního římského kánonu. Při průzkumu katakomb v Syrakusách byl objeven její hrob.

“Světlaná” ze Sicílie

Je jednou ze světic zařazených do 1. eucharistické modlitby mše svaté. Do kánonu ji zařadil kolem konce 6.století papež Řehoř Veliký.

Životopisy se opírají o tradovaná podání, o nejstarší dokumenty o jejím uctívání a archeologické nálezy v katakombách sv. Lucie a sv. Jana v Syrakusách, i o životopisné záznamy, které ale pocházejí až ze 6. století. Vedle toho mnoho jejích životopisů nese dnes stopy většího počtu poněkud více či méně rozdílných legend, s čímž třeba počítat, snažíme-li se o sv. Lucii více dozvědět.

Narodila se v Syrakusách na Sicílii pravděpodobně před rokem 290 do lépe situované rodiny. Snad již v dětském věku, jako křesťanská dívka, z lásky ke Kristu učinila slib zachování panenské čistoty, kterému za všech okolností zůstala věrná.

Její matka Eutychie buď nevěděla o slibu nebo ho nebrala vážně. Chtěla ji provdat za nápadníka ze stejné vznešené rodiny a problém, který nechtěla vidět, byl na světě. Lucie vše vkládala do modlitby, ale obrácení matky v tom směru nepřicházelo. Lucie si nejspíše dělala naději na pomoc uctívané mučednice Agáty. A nemocnou matku, trpící krvotokem, přesvědčila k vykonání pouti ke hrobu této svěťce, od níž očekávala pomoc. Jejich společná pouť i pomoc ze strany sv. Agáty se podle tradice uskutečnily. Legendy informují o vidění či snu Lucie, v němž jí Agáta dala vědět, že dojde jak k matčině uzdravení, tak i k jejímu vlastnímu mučednictví.

Po náhlém uzdravení matky zůstal jen problém s nežádoucím snoubencem. Ten se pochopitelně zajímal proč je odmítnut a legendy zde hovoří zkraseně. Pravdivý důvod odmítnutí nakonec měl za následek postavení Lucie před soudce, snad proto, že pravdu onen snoubenec neunesl. Soudce měl za úkol její věrnost Bohu zlomit a podle okolností ji potrestat.

Legendy uvádějí témata dotazů soudce Paschásia a odpovědi Lucie nejprve vedou ve věci věna, které Lucie údajně stihla rozdat chudým. Také matku prý přesvědčila k podobnému kroku, ač ta si majetek chtěla ponechat až do své smrti. Za rozhodující větu se uvádí: „Kdo dává Bohu jen to, co umíraje nemůže si vzít sebou na věčnost, ten z toho nemá žádné zásluhy, ale chceš-li vykonat oběť Bohu příjemnou, dej (jeho chudým) to, co můžeš nyní užívat.“ Je to téma katechetické poučky, podobně jako Lucii důrazný postoj k otázce poslušnosti císařských nařízení. Zde Lucie prohlašuje, že v první řadě je poslušná Božích příkázání. A soudci připomíná, že on se bojí panovníků smrtelných, zatímco ona se bojí (urážky) věčného Boha.

V závěru Lucii obhajoby je jí částečně kladeno do úst opakování slov apoštola Pavla o čistotě duše, těla, v němž přebývá Duch svatý a je proto chrámem Božím. (Srov. 1Kor 6,19). To vše je připomínáno k vytvoření obrazu Luciiin postoj, který vedl k jejímu mučení. Tuto rozhodnost vystihují slova, kterými *odpověděla svému katu*: „*Ničím mne nepřinutíš, abych souhlasila s hříchem nečistoty. Jsem připravena na jakékoliv utrpení.*“ (viz. *G. Pettinati, I Santi canonizzati, XII*)

Lucie byla odsouzena k násilnému zbavení panenské nevinnosti od návštěvníků veřejného domu. K jejímu znásilnění však nedošlo, protože selhaly všechny pokusy Lucii tam dopravit. Nepomohly ani volí, kteří se pak dostali mezi atributy. Následně jsou legendami uváděna různá muka, která musela proto podstoupit. Hodnověrnost těch údajů je sporná, jisté je, že podstoupila mučednickou smrt a má se za věrohodnou bodná rána mečem nebo dýkou, podle tradice vedena do krku.

Výrazným atributem sv. Lucie jsou její oči na míse a jen proto je jim zde věnována pozornost. Vliv na zařazení tohoto osobního atributu mají snad pozdější legendy. Jsou však nejednotné. Píše se v nich, že si je vyloupila sama Lucie a poslala snoubenci. Už zde se liší důvody nevěrohodného činu: aby se jí zřekl, načež jí potom byly oči Matkou Boží navraceny; jinde je vlastní vyloupnutí očí řazeno těsně před Luciiinu smrt a jejich darování snoubenci proto, že je na ní obdivoval, s poděkováním za dopomožení do nebe. Na rozdíl od tvrzení jiných Msgre. Prof. Dr. Jaroslav Němec, zabývající se problematikou svatých, ve svém díle *Nové profily světců* (2005) píše o Lucii, že nakonec byla oslepena a probodena.

Její jméno je odvozováno od latinského slova lux – lucis, znamenajícího světlo a je překládáno jako Světлана. Od něho pochází i pojmenování nejmladších členek skautingu – světlušek, které v ní vidí patronku a chtějí se snažit být světlem a vzorem pro druhé jako ona.

Ostatky Lucie byly asi r. 1039 přeneseny nejdříve do Konstantinopole (pro obavy z muslimských útoků), a odtud r. 1204 do Benátek, kde se nacházejí v chrámu sv. Jeremiáše a Lucie. Části z nich byly předány do Syrakus. Relikviář s jejíma očima je uchováván v Neapoli.

Předsevzetí, modlitba:

Být světlem pro druhé, to nemá být úkolem jen pro světlušky, ale pro každého křesťana. V životopise je náповěda jak na to. A pro vlastní život, udělám konkrétní rozhodnutí ještě dnes.

Vyslyš, Bože, naše prosby a na přímluvu svaté panny a mučednice Lucie, jejíž zrození pro nebe dnes slavíme, dej, ať se Tvá sláva zjeví i na nás. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Původní tradice na sv. Barboru a sv. Lucii (Světluši)

Ještě před nástupem sv. Mikuláše a jeho nadílky chodily po českém venkově "Barborky". Tato tradice se datuje ještě do 19. století. Ženy oblečené v bílém s věnečkem či závojem na hlavě nebo dokonce pomoučeným obličejem chodily na svátek sv. Barbory od domu k domu. Hodným lidem, respektive dětem rozdávali různé dárky v podobě ovoce. Naopak zlobivé děti dostaly metlou. Ve staveních Barborky vedly děti k tomu aby se správně modily, zpívali spolu koledy a případně předváděli věci ze života sv. Barbory. Tato tradice poté vymizela a dnes naděluje dětem dárky sv. Mikuláš spolu s andělem a čertem.

O svaté Barboře ležívá sníh na dvoře. Svatá Barborka táhne sáně ze dvorka. Jaké počasí na svatou Barboru, takové bývá celý advent. Je-li na den svaté Barbory mnoho jinovatky na stromech, bude hodně ovoce v budoucím roce.

Jak takový svátek Lucie vypadal v dobách, kdy si lidé o tradicích jen nečetli, ale sami je dodržovali? V českých zemích byly zvyky velice různorodé. Lucii ve všech případech ztělesňovala obchůzková postava. Zatímco Barbora klepala na okno a ohlašovala tak svůj příchod, Lucie přicházela znenadání. Někde s ní chodíval po vsi, chalupu od chalupy průvod masek, který dívka, převlečená za svatou Lucii, vedla. V průvodu byly typické postavy – družičky, kněz, poustevník, kominík, řezník, dráteník, krajánek a cikánská rodina. Jinde Lucie chodívala sama – vystupovala jako tajemná mlčenlivá bytost, bíle zahalená a s maskovanou tváří. Ztělesňovala strach a hrůzu; někde dokonce nosila dlouhý nůž, kterým strašila děti a hrozila, že jim rozpáře břicho. Podle jiných tradic vystupovala Lucie ve veselejší podobě – obcházela vesnici převlečená za starou hrbatou ženu s obličejem zakrytým maskou a mládež škádlila vařečkou. Zatímco postava Barborky byla čistě dívčí záležitostí, s Luckou to bylo někde i jinak. Tak třeba na Přerovsku prý Lucky byly záležitosti rozverných mládenců. Protože svatá Lucie bdí nad domácností, maskovaní mládenci přišli do stavení a dívali se, zda už se hospodyně chystá na svátky, jestli již začala s předvánočním úklidem. Lucie v jejich podání nosila s sebou peroutku nebo koště a vymetala všechny rohy, zda v nich nejsou pavučiny.

Když přijde svatá Lucie, najde tu už zimu.

Na svatou Lucii jasný den, urodí se konopí i len.

Svatá Lucie ukazuje svou moc, neb nám dává nejdelší noc.

Svatá Lucie noci upije, ale dne nepřidá.

Jaké jsou dni od sv. Lucie do Božího narození, takové jsou též měsíce příštího roku. (12 dní - 12 měsíců)

4x známé léčivé prameny světa

Bez vody by nebyl život. Tato pravda získává nový rozměr v podobě pramenů, které mají zázračně uzdravovat. Na světě je jich celá řada. Některé jsou proslulé, o jiných se mluví méně. Jedno však mají společné: putují k nim poutníci s nadějí, že jim pomohou tam, kde umění lékařů selhává.

Před jeskyní se tvoří dlouhé zástupy věřících. Některí mají berle, jiní jsou na vozíku a všichni v ruce drží jakousi nádobu. Čekají totiž na to, že se na ně dostane řada a oni se budou moci napít ze zázračného pramene, který jejich nemoc vyléčí. Představíme vám čtyři takové, jejichž moc zná celý svět!

1 - Lurdy - Pramen léčí tělo i duši

Země: Francie. Rok objevení: 1858

Jestliže existuje synonymum pro slovo zázrak, víra nebo naděje, pak je to název městečka v jihozápadní Francii, nedaleko hranic se Španělskem. Nejslavnější a nejvyhledávanější poutní místo Lurdy navštěvuje každoročně okolo pěti milionů poutníků z celého světa. *Spo-juje je touha zakusit léčivou moc místního pramene a uzdravit se tak z nemoci těla i duše.*

Zjevení Panny Marie

V zimní den, čtvrtek 11. února roku 1858, jde chudá čtrnáctiletá dívka Bernadetta Soubirous (1844 – 1879) z Lurd se svou sestrou Toinettou a kamarádkou Jeanne sbírat dřevo na topení. Za městečkem se Bernadetta za dívkami trochu opozdí a snaží se je dohnat. V tu chvíli ještě netuší, co se stane a jakým způsobem to změní nejen její život. Toho dne totiž poprvé spatří v jeskyni zvané Massabielle zjevení Panny Marie. Ta se jí od toho dne zjeví ještě 17 krát, předá jí řadu poselství a ukáže místo, kde najde léčivý pramen. Stane se tak při devátém mariánském zjevení 25. února 1858. Panna Marie žádá Bernadettu, aby pramen našla a napila se z něj. Dívka před zraky asi 400 lidí hledá na kolenou v hlíně, dokud nenajde malou louži, plnou špinavé vody. Když se z ní napije a umyje si obličej, lidé jí mají za pomatenou. Ještě téhož dne odpoledne se však z kaluže stává malý potůček s čistou vodou. Voda z něj o tři dny později uzdravuje první nemocnou jménem Catherine Latapie. Další zázračná uzdravení přibývají. V Lurdech je záhy zřízena lékařská komise, která má posuzovat zázračná uzdravení.

Pramen i místo lečí

Církev v rámci události hodnotí splnění základních kritérií: uzdravení musí být náhlé, nesouvisající s předchozí léčbou a hlavně trvalé. Musí jít o těžkou, život ohrožující anebo nevyléčitelnou nemoc. Uzdravení se v Lurdech od roku 1858 do dnešního dne událo přes 7000, z toho lékařsky uznaných je přibližně 2000. Církev z tohoto počtu prohlásila za zázračných pouze 69 případů. Dnes leží na levém břehu řeky Gave de Pau rozlehlý poutní areál, vybudovaný kolem jeskyně Massabielle. Voda ze zdejšího pramene je vedena do speciálních van pro poutníky. A Bernadetta Soubirous? Ve 22 letech vstupuje do kláštera. Po

celý život jí sužují kruté nemoci a umírá v pouhých 35 letech. Paradoxem je, že se nesmí jít vykoupat do zázračného pramene. Trpí totiž tuberkulózou a souchotinářům *je vstup* zapovězen. Její tělo zůstává po smrti nedotčeno rozkladem a je *vystaveno* v klášteře v městečku *Nevers*. V roce 1933 je prohlášena za svatou.

„Neslibuji ti, že budeš šťastná v tomto životě, ale ve druhém.“ Řekne jí při jednom zjevení Panna Marie. Vyplnila se její slova?

2 - Mariazell - spása pro poutníky

Země: Rakousko, Rok objevení: není upřesněn

Mariazell je nejen líbezné městečko, ležící v severní části Alp v rakouské spolkové republice Štýrsko, ale také nejvýznamnější poutní místo celého Rakouska a *jedna* z nejoblíbenějších mariánských svatyní v rámci střední Evropy. Již od 12. století se stává cílem velkého množství poutníků, kteří zde hledají uzdravení a pomoc.

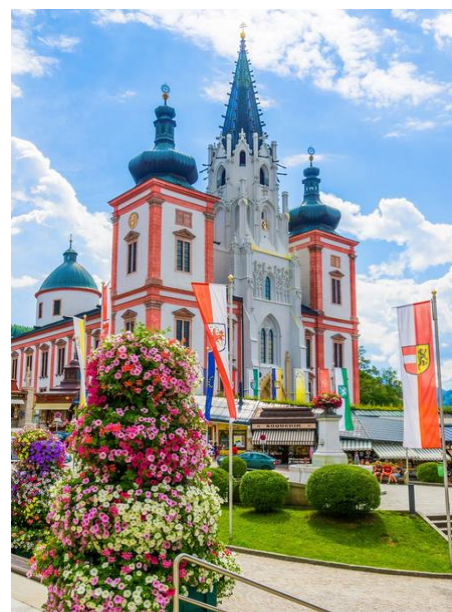
Před mnichem se rozestoupí skála

Co vypráví o vzniku a založení poutního místa legenda?

V roce 1157 přichází mnich jménem Magnus do kraje, kde dnes leží poutní místo Mariazell. Vysílá ho tam opat *Otker* z benediktinského kláštera St. Lambrecht, aby byl duchovním pastýřem tamních obyvatel. Mnich ví, že ho čeká dlouhá cesta a nelehké poslání, a bere si sebou *pro* ochranu sošku Panny Marie, vyřezanou z lipového dřeva. Pak ho však přepadnou a *pro* následují lupiči. Z nebezpečí vyvázne jen díky pomoci Panny Marie, která mu otevře cestu ve skále, aby mohl pronásledovatelům uniknout. V cíli si vybuduje celu (německy *die Zelle*), která slouží jako jeho přístřešek i mariánská kaple. Záhy sem přicházejí první poutníci. Podle tradice bylo tedy poutní místo založeno 21. prosince 1157. Rok 1200, uvedený na hlavním portále baziliky, se považuje za rok položení základního kamene původní románské kaple. Tu vybudoval hrabě Jindřich Vladislav Moravský (asi 1160/1165 – 1222) jako výraz vděčnosti za uzdravení z těžké nemoci. První úřední zmínka o tomto místě pak pochází z roku 1243.

Silná pozitivní energie pramene

O hojně navštěvovaném poutním místě se zminuje salcburský *arcibiskup Friedrich III.* (zemřel 1338) v roce 1330 v úřední listině. V roce 1344 obdrží Mariazell tržní právo a uherský král Ludvík I. Veliký (1326 – 1382) zde dává v roce 1370 vystavět kapli jako poděkování za pomoc Panny Marie Mariazellské při vítězství v bitvě s nájezdníky z východu. Dosavadní gotický chrám je pro poutníky z celé Evropy nedostačující a proto je v letech 1644 – 1683 přestavěn do barokní podoby. Kostel je povýšen na baziliku minor v roce 1907. Nejen bazilika je však cílem poutníků. V nedaleké kapli z roku 1711 vyvěrá pramen, který má mít léčivé účinky. Pomáhá v nemocech, ale také v soužení a starostech. Traduje se, že kdo nepochodí se svými *prosbami* v bazilice, zde rozhodně bude vyslyšen. Podle odborníků má mimořádně pozitivní energii. Je to proto, že protéká energeticky silným geologickým podložím anebo i zde činí zázraky Panna Marie?

3 - Banneux - Zázraky Panny chudých

Země: Belgie, Rok objevení: 1933

Přestože poutní místo ve východobelgickém Banneux není známé tak jako jiná místa mariánských zjevení, úcta ke zdejší Panně Marii je chována po celém světě. Toto místo je symbolem skromnosti od samého počátku. Matka Boží se zjevuje dívce z chudé rodiny, navíc v malé vesničce. A hovoří o tom, že je Pannou chudých. Ani v současnosti není toto místo rušným poutním centrem, ale klidným místem s komorní atmosférou v lesnaté krajině Arden.

Zjevení ve tmě

V mrazivém nedělním večeru 15. ledna 1933 vyhlíží jedenáctiletá Marietta Beco (1921 – 2011) svého bratra Julienu. Měl by se každou chvíli vrátit domů, už se setmělo. Najednou dívka uvidí v zahradě jejich domu nedaleko lesa osvětlenou postavu, zahalenou závojem. Kdo to je? Děvče volá matku, ale ta je přesvědčená, že jde o zlou sílu, a nedovolí dceři jít ven. O tři dny později se úkaz opakuje, tentokrát Marieta vybíhá ven. Rodiče jí nacházejí modlit se na cestě k nedaleké studánce. Situace se opakuje také následující dva dny. Dívka se od zářící bytosti dozvídá, že je to Panna chudých a lesní studánku označuje jako pramen, který patří jí a má přinášet úlevu nemocným celého světa.

Zjevení se opakuje celkem osmkrát. Marietta čelí výsměchu, protože si mnoho lidí zpočátku myslí, že si vše vymýšlí. Pak ale

přicházejí první zázračná uzdravení u pramene a hned *v roce 1933 je vystavena kaple, jak si Panna Marie přála. Církevní komise prověřuje Mariettino tvrzení i autenticitu zjevení v letech 1935 a 1937. Obsáhlý spis o 428 stranách a 21 přílohách putuje do Říma.*

Vizionářka z Banneux

Biskup z Lutychu, pod jehož diecézi Banneux spadá, povoluje uctívání Panny Marie v místě zjevení v roce 1942. Roku 1949 uznává událost za zázračnou Vatikán. Dochází k dalším uzdravením a Banneux se stává oblíbeným poutním místem s přezdívkou „belgické Lourdy“. V roce 1985 se zde zastaví i papež Jan Pavel II. (1920 – 2005) během své pastorační návštěvy Belgie. Roku 1999 prohlašuje Belgická biskupská konference Banneux celonárodním poutním místem. Marietta od událostí vede soukromý život v ústraní a na veřejnosti vystupuje velmi omezeně. Tři roky před svou smrtí, v roce 2008, dává poslední veřejné vyjádření ke své roli při zjeveních:

„Byla jsem jen poštovní doručovatel, který přináší zprávu. Jakmile ten splní svůj úkol, nemá v dalších událostech žádnou roli ani význam“.

4 - Tlacote - Příběh slávy i pádu

Země: Mexiko, Rok objevení: 1991

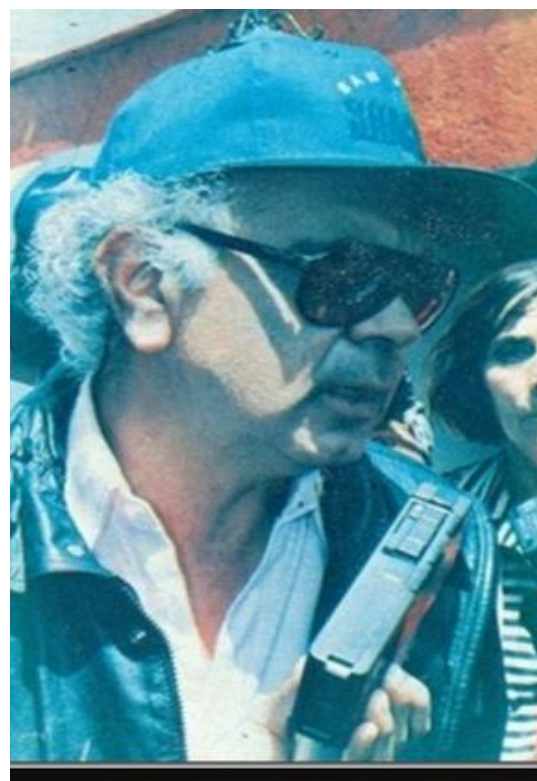
Zajímavé jsou *osudy pramene* v městečku Tlacote, vzdáleném zhruba 15 minut jízdy od města Querétaro v centrálním Mexiku. V roce 1991 zde objeví léčivé účinky pramene na pozemku u svého ranče muž jménem Jesus Chahin. Stane se to kuriozním způsobem. Jeho zraněný pes Lucas je údajně velmi rychle vyléčen poté, co se vody napije. Jesus vyzkouší účinky vody na nemocném dobytku a posléze na sobě i dobrovolnících ze svého okolí. Údajně s vynikajícími výsledky.

Návštěvníci stojí kilometrové fronty

Brzy se dosud neznámé místo stává cílem obrovských davů nemocných z celého světa. Tvoří se fronty, dlouhé několik kilometrů a lidé, hnáni nadějí i zoufalstvím, zde táboří i několik dnů, aby si mohli odnést zázračnou vodu. Ta má být skutečně lékem prakticky na všechny choroby, které lékařská věda zná. Léčivá tekutina zajímá i celebrity. Údajně sem dorazí také bývalá basketbalová hvězda americké NBA Earvin „Magic“ Johnson (*1959). Celá věc se ale brzy vymkne kontrole. Zdejší děti místo školy čekají ve frontě a prodávají vodu lidem, čekajícím v řadě za nimi. Místní rolníci se raději než obdělávání pozemku věnují výnosnějšímu prodeji občerstvení a zástupci orgánů zdejší státní správy chtějí mít z návštěvníků také profit. V městečku narůstá chaos a haldy odpadků. Ve frontě, čítající mnohdy i 10 tisíc lidí, čas od času zemře člověk. Stejně jako při nehodách na silnici vedoucí k ranči. V tisku se objeví analýzy, které tvrdí, že jde o zcela obyčejnou vodu, bez léčivých účinků. Co na to Jesus Chahin? Tvrdí, že její účinky nejsou měřitelné pozemskými technologiemi. „Voda je požehnána mimozemskými silami,“ konstatuje dále Chahin.

Mnoho otazníků

Řada zdejších obyvatel prodává vodu ze svých studní čekajícím nemocným a vydává ji za léčivou vodu z ranče. Voda je však kontaminovaná bakteriemi a lidé místo uzdravení onemocní. Hrozí, že nákaza pronikne i do vody na ranči. To všechno vede k tomu, že místo, které je v první polovině 90. let 20. století slavné tak, že konkuruje francouzským Lurdům, získává pověst zcela opačnou. Fronty návštěvníků zmizí, speciální autobusy sem přestávají jezdit a městečko opět žije dřívějším životem. Příběhy uzdravených jsou považovány za reklamní tah, placebo efekt nebo podvod. Jesus Chahin je nařčen z duševní poruchy. V roce 2004 umírá na rakovinu, tedy nemoc, kterou měla voda z jeho pozemku umět hravě vyléčit. Co ve skutečnosti stálo za slávou i zánikem vyhledávaného místa? Ať už bylo v pozadí cokoliv, opuštěné místo je pomníkem zmařených nadějí mnoha lidí.

Farmář Jesus Chahin.

Okénko

do historie farnosti

Vzal jsem si za úkol postupně odčinit tuto

škodu zdejšímu kostelu způsobenou a mistru Jano Koehlera už mrtvého rehabilitovat. Štěstí, že ještě žil jeho dlouholetý spolupracovník p. Ant. Sychra v Kyjově, který měl v paměti původní malbu. V zimě r.1950 vypracoval návrh na obnovu původního stropu, pro nátěr trámoví volena barva světlejší. Obnovu stropní malby provedl v létě r.1951. Pracoval bez lešení, jen ze žebřů, svědomitě, trpělivě, sám. Za den 36 krát po žebřích nahoru a dolů! Strava mu ochotně poskytnuta duch. správcem – věřící na stravu zapomněli! Po očištění starého plesnivého stropního nátěru byl nově celý strop natřen trojím olejovým nátěrem a znovu se zastkvěl ve své bývalé kráse. Teď teprve otevřenější hlavy chápaly co se stalo r.1940. V presbytérii byly vytonovány stěny a zmizely dekorativní malby. Znovu natřen sokl v lodi chrámové – ponechán v jednom hladkém nátěru. Andělé nad bočními oltáři zmizely a mistr Sychra vymaloval dva anděly v olejovém nátěru do stylu Koehlerova držící stuhu s nápisem v písmu Koehlerově „Pán můj a Bůh můj.“ Slova nevěřícího Tomáše při doteku Srdce Spasitelova! Vítězný oblouk znovu ozdoben původním ornamentem klasů a hroznů. Šablona původní byla v úschově p. Sychry. Strop podkůří obnoven stylem Koehlerovským. Boční stěna v lodi na straně evangelní byla architektonicky doplněna slepými okny a tak celý prostor zdíva rozdělen a stejnoměrně vyvážen se stěnou protější. Ve slepých oknech olejomalba sv. Vendelína, patrona zemědělců a sv. Aloise. Tento obraz uhradili horníci na památku spoludělníka Aloise Měchury z Vacenovic, který se zasypl v dolech. Stará malba s liliemi v lodi zatím zůstala. Na celkový náklad přispěl hlavně krajský nar. výbor v Gottwaldově, odd. círk. obnosem Kčs 51 359,20, vícepráce činily Kčs 7 956, uhrazeny z darů dobrodinců. Staré mosazné desky u elekt. ventilátorů vyměněny novými v ornamentu Koehlerově, zhotoveny u Stádníka v Olomouci. Tak zachráněna a znovu obnovena původní malba Koehlerova, pokud byly učiněny nějaké odchylky (upuštěno od tapet v presbytérii) stalo se to už s ohledem na pozdější figurální výzdobu kostela. Bylo postupováno opatrně, práce provedena svědomitě, potichu, nebylo třeba nějakého schůzování a vše provedeno odborně. Z části tedy už kostel se zastkvěl v původní kráse. Díky Pánu Bohu při malbě nedošlo k žádné nehodě. Mistr Sychra zanechává po sobě práci, která oslavuje Nejsvětější Srdce Páně a jeho kostelní umění zde jest památkou! Věřící jsou spokojeni a učí se chápat umění!

Elektrické osvětlení obrazů

V r.1949 a 1950 bylo kolem hlavního obrazu B. Srdce Páně a obrazů na bočních oltářích instalováno elektrické osvětlení. Dřevěné rámy zhotovil p. Dostál, elektrickou instalaci obětavě provedl p. František Ryba, jeho zeť. Úhradu výloh pro hlavní obraz darovali dělníci z Vacenovic zaměstnaní v Impregnačních závodech v Rohatci, boční rámy duchovní správa z milodarů.

Pole u sv. Anny

Po nastoupení dp. Aloise Tkadlečka ve Vacenovicích, usnesl se obecní výbor, aby obecní pole ve Vacenovicích u sochy sv. Anny pro budoucnost bylo dáno k bezplatnému užívání místnímu knězi. Tak bylo po všechna až do r.1951. V létě 1951 v červnu oznámil mi ústně předseda místního nár. výboru Hajný, že po žních už se toto pole knězi odebírá pro účely jednotného zemědělského družstva ve Vacenovicích. Výměra pole dosud užívaného činila asi 60 arů. Pole bylo pak rozděleno pro členy družstva.

Nová pozemková reforma

Zákonem ze dne 21.března 1948 č. 46 Sb. o nové pozemkové reformě podléhala k výkupu i půda církevní. Poněvadž zdejší kostel vlastní pouze pozemek nadační pro udržování kostela a fary „Nad březý“, dále pak ostatní pozemky jsou nadačními na mše sv., byly všechny pozemky z výkupu vyňaty a ponechány svému účelu. Výkup pozemků se dal prostřednictvím místních rolnických komisí.

Socha B. Srdce Páně u Huštíka

3.června 1951 o pouti B. Srdce Páně posvěcena byla nová kamenná socha Nejsv. Srdce Páně u Huštíka. Dal ji postavit Martin Bábíček z Vacenovic č.217 na památku své + dcery Anděly. Na sochu složil obnos Kčs 15 000. Práci figurální provedl kamenosochař Foltýn z Ostrožské Nové Vsi, podstavec Jaroslav Kocourek, kamenosochař v Hodoníně. Týž sochu na místě postavil. Pozemek obecní na žádost Martina Bábíčka byl obcí soše postoupen. Celkový náklad činil 18 400 Kčs. Kčs 400 darovala manželka již zemřelého fundátora – posvěcení se nedočkal, ostatní doplaceno duch. správou. Později rodina zemřelého postavila kolem sochy železný plot, který opatřila duch. správa a dodala potřebný říční písek. Socha byla posvěcena místním duch. správcem odpoledne při eucharistickém průvodu. Ke slavnosti byla velmi důstojně ozdobena. Na černé desce v podstavci nese nápis: Srdce Ježíšovo, pokoji a smíre náš, smiluj se nad námi!

Socha sv. Anděla Strážce u kostela

2.září 1951 byla v tichosti po odpoledních službách Božích posvěcena socha sv. Anděla Strážce. Byla zakoupena duch. správou u kamenosochaře Antonína Švece v Brodku u Nezamyslie. S pískovcovým podstavcem – kvádr hrubě opracovaný – stála Kčs 15 350. Figura jest dílem kamenosochaře Kořínka z Brodku, který zanechal po sobě na tamním hřbitově více děl . Nadějný umělec zemřel však v mladém věku.

Socha Neposkvr, Srdce P. Marie

R. 1951 byla pořizena nová dřevěná socha Neposkvrněného Srdce P. Marie pro oltář májový. Jest dílem mistra Františka Charváta z Kutné Hory. Posvěcena byla o první májové pobožnosti. Náklad uhrazen z milodarů.

Kazatelna, klekátko pro snoubence

R.1951 byla kazatelna v kostele ozdobena řezbou holubičky s paprsky – symbol Ducha sv. a vedle vchodu na kazatelnu umístěn sv. kříž a jeho předobraz měděný had. Práce Františka Charváta z Kutné Hory. Týž zhotovil uměleckou dřevořezbu „Zasnoubení P. Marie“, pro nové klekátko snoubenců. Práci stolářskou v dubu provedl Bernard Dostál, čalounickou – vyložení sametem Cyril Blahušek.

Korouhev šaštínská

Na svátky svatodušní r.1951 vykonána obvyklá záslibná pouť do Šaštína. Toho roku poutníci nesli sebou novou korouhev v barvě bílé s obrazy P. Marie Šaštínské a Sv. Cyrila a Metoděje. Tam byla 13.května místní duch. správcem posvěcena, na památku zdejších poutí. Asi brzy tyto pěší pouti zaniknou, protože účast je slabá, staří už pěšky nemohou a mladí pokud se zúčastní použijí jízdních prostředků. Obrazy na korouhev maloval Ant. Sychra v Kyjově, korouhev zhotovila firma Werner, paramentní závod v Brně. Na pořízení přispěli poutníci šaštínské a duch. správa. – Poslední pěší pouť do Šaštína r.1952.

Kaple Bol. P. Marie u kostela

Malebné zákoutí slovácké dědiny skrývá pod věkovitými lipami kapličku Bol. P. Marie. Podle vypravování starých pamětníků lípy před kostelem jsou staré asi 170 roků. Bylo jich prý původně 14 a visely na nich obrazy křížové cesty. Časem dotknuty vichřicí i poraženy. Zůstalo jich 6. Stála pod nimi na místě dnešní kaple, malá kaplička a pod ní prý byla studánka. R.1900 byla rozborána a postavena na jejím místě kaple Sedmibolestné P. Marie nákladem manželů Františka a Rosalie Němcových z Vacenovic. Uvnitř dle přání zakladatelů obrazy na plátně Sedmibolestné P. Marie, sv. Františka Seraf. a sv. Rosálie od malíře (*pozn.: mezera v písmu – nic nenapsáno*). R.1949 kaple zvenčí i uvnitř opravena, r.1951 opraveny obrazy. Náklad uhradila rodina Martina Synka č. (*pozn.: mezera – neuvedeno*), opravu obrazů Kristína Řiháková z Vacenovic č. (*pozn.: opět neuvedeno*). Kaple má mešní indult a dříve dokud zde nestál farní kostel, bývala zde mše sv. o Křížových dnech, nyní při poutní slavnosti a 15.září.

Nově postavené kříže

Prosebné průvody na sv. Marka a o křížových dnech vycházejí z farního kostela těmito směry. Na sv. Marka směrem jižním. Ratiškovskou ulicí, od kaple bl. Jana Sarkandra do uličky nalevo k lesu. Zde při pozemku Fabiána Bolfa postaven r.1952 železný kříž a 25.dubna při průvodu posvěcen. Druhé zastavení u kříže Novákova v lese, třetí na ratiškovské mezi, zde též nově postaven železný kříž a 25.dubna 1952 posvěcen. Dovolení k postavení kříže dáno místním nár. výborem. Čtvrté zastavení u kaple bl. Jana Sark. V pondělí křížových dnů průvod směrem západním k Miloticím. První zastavení u sochy B. Srdce Páně, druhé u „starého kříže“ – tento opraven r.1949 a 1952, třetí u kříže (*pozn.: mezera*) Štastného v poli, opraven 1952, čtvrté u hřbitova. Zde r.1951 postaven železný kříž na místě kde stál fundovaný, nyní na hřbitově. Nový kříž posvěcen 19.května 1952. V úterý křížových dnů směr k Vracovu. První zastavení u kříže na dolním konci, druhé u kříže patřícímu č.26 – nyní rodina Hlaváčova. Jejich nákladem tento kříž obnoven r.1950, třetí zastavení u kříže na poli (*mezera*) Řiháka č. (*mezera*). Zde postaven menší železný kříž a 20.května 1952 posvěcen. Čtvrté zastavení v poli před nově postaveným křížem na pozemku Pavla Bábíka č. (*neuvedeno*). Tento nový železný kříž posvěcen 20.května 1952. Ve středu křížových dnů průvod směrem východním na díly „za pivovarem“. První zastavení u Valisova kříže, obnoven r.1951, druhé „na jezerkách“. Zde postaven nový kříž s dovolením obce a posvěcen

21.května 1951 (železný s kamenným podstavcem), třetí zastavení u kříže Poláškového „za pivovarem“. Starý už sešlý nahrazen novým železným. Na opravu věnovala Františka Svátková z č. (*neuveďeno*) Kčs 1 000 – 21.května 1952 posvěcen. Čtvrté zastavení u P. Marie Růžencové. Socha znehodnocena fermežovými nátěry! Nové železné kříže i s podstavci byly získány ze starého hřbitova v Kyjově, náklad s dopravou a postavením i obnovu uhradila duchovní správa.

Příběh pro zamyšlení

Doktor Mark byl slavný onkolog. Jednoho dne měl přiletět na důležitou konferenci do jiného města, kde mu mělo být uděleno ocenění za lékařskou praxi. Hodinu po vzletu jeho letadlo náhle mělo poruchu a tak muselo nouzově přistát na nejbližším letišti. Lékař si proto půjčil auto a jel na konferenci.

Avšak krátce poté, co vyjel, počasí se pokazilo a začala silná bouřka. Kvůli prudkému dešti a krupobití se ztratil GPS signál v navigaci a doktor zatočil špatně a zabloudil.

Po dvou hodinách jízdy si uvědomil, že jede úplně jiným směrem. Cítil, že má hlad a byl strašně unavený, tak se rozhodl, že najde nějaké místo, kde by si mohl odpočinout. V okolí však byly jen pole a nebo lesy. Konečně narazil na malinký dům. Doktor celý zoufalý, vystoupil z auta a zaklepal na dveře.

Otevřela mu žena.

Vysvětlil jí, co se mu stalo a požádal ji, jestli by si od ní mohl zatelefonovat. Žena mu však odpověděla, že nemá telefon, ale navrhla mu, že by mohl u ní bouřku přečkat a počkat, než se počasílepší.

Hladový, promočený, promrzlý a unavený doktor přijal její nabídku a vešel dovnitř. Žena mu nabídla horký čaj a řekla, že se půjde na chvíli modlit. Doktor Mark se usmál a řekl, že on osobně věří jen ve snahu a v tvrdou práci.

Doktor seděl u stolu a pil čaj a sledoval ženu v slabém světle svíčky, jak se modlí vedle postýlky. Lékař pochopil, že žena potřebuje pomoc, takže když se domodlila, zeptal se jí: Co přesně žádáte od Boha?

Myslíte si, že Bůh někdy vyslyší vaše modlitby?

Žena se smutně usmála a řekla:

Miminko v postýlce je můj syn, kterého trápí vzácný typ rakoviny a existuje jen jeden doktor který by ho mohl vyléčit, jmenuje se Mark, ale nemám peníze na to, abych si ho mohla dovolit, kromě toho, Dr. Mark žije tisíce kilometrů odsud. Bůh stále neodpověděl na mou modlitbu, ale vím, že jednou ano... a nic nezlomí mou víru.

Doktor Mark, ohromený, neměl slov a prostě se rozplakal.

Tiše zašeptal: „Bůh je skvělý...“

Vzpomněl si najednou na všechno, co se mu dnes stalo: Porucha letadla, přivalový déšť, který způsobil, že se ztratil a to vše proto, že Bůh nejenom odpověděl ženě na její modlitbu, ale také jemu umožnil opustit materiální svět na který byl zvyklý a dal příležitost pomoci chudým a ubohým lidem, kteří na světě nemají nic jiného, než svou modlitbu..

Přejeme Vám krásné a požehnané prožití adventu